

EEN INTENSE REIS

Interview met Marije Hofland

Op een frisse dag in de zomervakantie ben ik met man en kinderen in de auto gestapt, op weg naar de auteur van 'Een intense reis', Marije Hofland. Na een warm welkom door Marije, haar man en zoon trokken Marije en ik ons terug vlak naast de plek waar haar boek tot stand is gekomen; achter in de tuin, onder de overkapping. Haar werkplek was een kantoortje met een fantastisch uitzicht op de tuin en het huis. Terwijl de mannen samen zaten te praten en de kinderen zich gedrieën overgaven aan de Lego, zaten we al direct op het onderwerp van deze middag: de zorg om onze kinderen.

Mijn eerste vraag aan Marije is hoe haar zoon zelf aankijkt tegen het feit dat er een boek over hem, zijn gezin, deze reis is geschreven. Hij staat hier helemaal achter, hij wil graag andere kinderen helpen, zodat zij niet mee hoeven te maken wat hij heeft meegemaakt. Toch geeft hij wel om zijn privacy en wil niet herkenbaar op de foto.

'Mijn zoon was net een pion op z'n kop, hij dreigde om te vallen.'

Nadat de basisschool, waar haar zoon tot de herfstvakantie in groep 7 op had gezeten, zich handelings-

verlegen had verklaard, begon de zoektocht naar een nieuwe school. Bij vier voltijds hb-scholen ging de deur al dicht voor ze haar zoon zelfs gezien hadden. In hun zoektocht naar antwoorden hadden Marije en haar man hun zoon ook laten testen op autisme en ADHD (overigens zonder diagnose) en alleen al door de door de aanwezigheid van deze woorden in zijn dossier durfden deze scholen het niet aan.

Die ene school die het wel aandurfde, gaf na een proefdag aan dat hij net een pion op z'n kop was: 'Hij heeft een enorme capaciteit om te klimmen, maar als hij dat doet, valt direct zijn pionnetje om. Hij mist zijn veilige basis compleet. Hij kan elk moment omvallen'. Zij zagen hem wel echt en benoemden zijn trauma, maar ook zij durfden het uiteindelijk niet aan.

Wat dan wel? Thuisonderwijs bleek de enige overgebleven mogelijkheid, maar na een moeizame start kwam het advies vanuit de hulpverlening om even helemaal niets aan school te doen, hem tot rust te laten komen en weer blij te

*Uitzicht vanaf
de schrijfplek*

leren zijn met zichzelf. Even gewoon 'zijn' in plaats van leren. Dit bleek te werken. Door één dag in de week naar de plusklas te gaan (en het jaar erna een paar ochtenden in de week deel te nemen aan een onderwijs-/zorgtraject), hield hij contact met andere kinderen. Op deze manier werd hij weer langzaam zijn sprankelende zelf.

'Juf mama is de beste juf!'

Het schoolse werk hebben ze in de laatste 1,5 maand van het schooljaar rustig opgebouwd, beginnend met 1,5 uur per dag volgens de scrummethode; samen kijken naar wat nodig is, zelf zijn pauzes bepalen, bepalen wat hij al weet en wat herhaald moet worden, waarbij hij zelf de eindverantwoordelijkheid kreeg. Deze autonomie zal voor velen van ons herkenbaar zijn, ik herkende dit zeker bij allebei mijn jongens. Ondanks de onervarenheid van Marije in het lesgeven ging dit best goed. Ze zag hem echt opbloeien en weer leren.

De Cito-toets werd op school afgenomen en zo bleek dat haar zoon aan het einde van dit gekke schooljaar de Cito-toets voor groep 7 ruim haalde, sterker nog, hij haalde de hoogste score

van groep 7. Waarom hij zo goed scoorde? Volgens haar zoon "Omdat mama de beste juf is." Marije beseft echter heel goed dat het een geluk is dat haar zoon zo goed presteert op de Cito-toets, dat gaat heel vaak anders, zoals bij mijn beide jongens het geval is. Op de vraag waarom hij deze wel goed maakt, antwoordt ze "Omdat hij het gevoel heeft dat het dan menens is".

'Ik laat me niet meer leiden door anderen, ik volg mijn eigen intuïtie'

Die zoektocht op de basisschool naar wat Marije's zoon wel gelukkig maakte ging niet zonder slag of stoot. Diverse hulpverleners kwamen op hun pad. In het boek heb ik met tranen in mijn ogen het hoofdstuk misdiagnose gelezen. Over de zoektocht of er sprake was van ADHD en de voorgeschreven (proef)medicatie zegt Marije zelf nu ook dat haar intuïtie het bij het juiste eind had. Pas toen er goede hulp kwam in het kader van zijn begaafdheid zagen zij een stijgende lijn. Achteraf hadden zij en haar man wellicht andere keuzes gemaakt, maar op dat moment weet je het zelf niet en luister je naar de deskundigen. Daar waar het achteraf 'mis' is gegaan, ging het in tegen haar eigen intuïtie.

Persoonlijk ben ik zoekende in het hoofdstuk gedrag en daar ging dan ook één van de vragen over. Dit hoofdstuk binnen hun verhaal is echter

nog niet af. Zonder een omgeving waar hij zich veilig voelt en zichzelf op een fijne manier kan ontwikkelen, zal het 'negatieve' gedrag niet verdwijnen. Bovendien heb je op het gedrag als ouders de minste invloed en Marije geeft aan (net als ikzelf trouwens) dat er veel herkenning is in het eigen gedrag bij tenminste één van de ouders. Die intensiteit, de onmacht... Zelfs nu hij positief is gestart op het voortgezet onderwijs is er nog de 'angst' dat het alsnog 'misgaat' en dat er dan weer deuren dichtgaan. Een angst die ik zelf herken, bij elk gesprek over een van de jongens vraag ik me af 'wat ze nu weer verkeerd gedaan hebben'. Dit gedrag is echt het meest kwetsbare onderwerp en wie de gouden tip heeft... schrijf een boek :-)

'Ruimte geven om te mogen falen en groeien'

Na het redigeren van het boek heeft Marije nog het hoofdstuk 'De traumasensitieve school' toegevoegd. Dit is uiteindelijk voor haar zoon op dit moment het belangrijkste hoofdstuk. De pion moet kunnen blijven staan; een kind heeft tijd nodig om na een (school)trauma te mogen wennen aan het weer in een groep bewegen. En het is belangrijk dat alle betrokkenen niet alles in één keer willen!

Vaak gaat het in het onderwijs en de politiek over de cognitieve kant van passend onderwijs voor (voormalig) thuiszitters. Een traumasensitieve omgeving heeft echter ook oog voor

de emotie van het kind, daar mag - nee, moet - meer aandacht voor komen. Een traumasensitieve omgeving is essentieel om tot leren en ontwikkeling te komen.

'Mijn tip aan elke ouder: Aanvaard als gezin de hulp, het gaat niet alleen om het kind.'

Een laatste vraag is bij twee moeders van HB-kinderen nooit een laatste vraag en zo praatten we nog door over hulpverlening. Marije drukte mij (en alle andere ouders) op het hart om echt als gezin de hulp te aanvaarden en het samen te doen. Als ouder ook toegeven dat je het niet weet. Zo is er meer ruimte voor ieders emoties en weet je wat je kind doormaakt. Door je als ouder kwetsbaar op te

Karin en Marije

PEERS4PARENTS

- ... IS EEN PROGRAMMA
- ... WERKT MET THEMA'S
- ... VOORAF INLEZEN
- ... TIJDENS VEEL STEUN EN HERKENNING
- ... DAARNA ZELFSTANDIG AAN DE SLAG
- ... MET 1 OF 2 LEERPUNTEN
- ... IN JE EIGEN PRAKTIJSITUATIE

PHAROS

- ... IS EEN OUDERVERENING
- ... GEZELLIGHEID
- ... STEUN EN HERKENNING
- ... ORGANISEERT ACTIVITEITEN
- ... LEZINGEN
- ... WORKSHOPS
- ... ETC.

stellen ziet je kind dat hij niet alleen is. Marije:
"We gingen SAMEN op reis."

'Ik ben raar, maar dat is niet erg, want mijn moeder is nog veel raarder.'

We lezen dit interview in het tijdschrift 'Signaal' van Pharos of op de website www.pharosnl.nl. In haar boek heeft Marije het over hulpgroepen voor ouders, het zorgen dat je een 'Team papa' of 'Team mama' om je heen hebt, en met name Peers4Parents, waar zij zelf facilitator is. Bij mijzelf (als mens, moeder, Pharos-lid) riep dit de vraag op wat de verschillen zijn, want aan concurrentie doen we niet als het aankomt op onze HB-kinderen. Peers4Parents en Pharos zijn twee organisaties die elkaar aanvullen en versterken (zie kader). Want wij voeden echt een nieuwe generatie op.

Nadat we het interview hebben afgerond komen de mannen er nog even bij en kletsen we met z'n vieren nog na over de impact die deze reis van onze kinderen op ons heeft. Er worden nog wat foto's gemaakt en we lopen terug naar het huis. Daar zitten de drie jongens te gamen alsof ze elkaar al jaren kennen, het is zo bijzonder om te zien dat er direct een klik is. Heel gemoedelijk nemen we afscheid van elkaar en mijn jongens lenen allebei nog een boek van de zoon des huizes. Een goede reden om nog een keer af te spreken!

Meer lezen over Marije en haar gezin en hun intense reis? Neem eens een kijkje op www.eenintensereis.nl. Hier kun je haar boek kopen en vind je de Podcasts, links naar Social Media, haar blog en veel meer. Wil je meer weten over Peers4Parents? Kijk dan op hun website: www.peers4parents.nl.

Karin den Broeder